

عنوان مقاله:

بررسی تحلیلی رمانتیسم سیاه در سروده های نصرت رحمانی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی، دوره 10، شماره 27 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

قهرمان شیری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بوعلی سینا همدان

مینو محمدی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بوعلی سینا همدان

نجمه نظری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بوعلی سینا همدان

خلاصه مقاله:

وضعیت سیاسی اجتماعی و فرهنگی هر دوره تاثیر مستقیم بر دیدگاه های شاعران برجای می گذارد ادبیات رمانتیک از نوع سیاه و بدبینانه آن به عنوان یک گونه ادبی پس از یک دهه تحرک و تنش در عرصه های مختلف اجتماعی و سیاسی در جامعه ایران پایه عرصه وجود گذاشت در واقع گونه ای اعتراض به پیامدهای ویرانگر کودتای سال 1332 بود که بسیاری از فعالیت های فرهنگی و سیاسی را به یکباره در افول مطلق فروبرد شاعران در این عصر اعتراضات خود را با وجود اختناق و سانسور گسترده به گونه های مختلف گاه به صورت نیمه آشکار و زمانی به شیوه غیرمستقیم بیان کردند سمبولیسم یکی از شیوه های نااشکار برای مبارزه با سانسور بود اما ادبیات سیاه و رمانتیک گونه ای مبارزه آشکار و پنهان و البته تاحدی منفی بانسداد سیاسی بود که عصیان و اعتراض شاعر را با تمرکز بر پیامدهای مخرب ناشی از کودتا در حوزه مسائل سیاسی اجتماعی و فرهنگی بازگو میکرد در این مقاله سعی بر آن است تا به بررسی برخی از عوامل پیدایش این گونه ادبی و بازتاب آن در شعر نصرت رحمانی به عنوان شاعر شعر سیاه پرداخته شود

کلمات کلیدی:

شعر سیاه ، رمانتیسم سیاه ، اعتراض ، نصرت رحمانی و کودتای 32

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/334960>

